

[Dagmar Mørk Jensen]

udbytte, vil man være tilbøjelig til at tro, at det er sprøjtningsens skyld. Sprøjter man ikke og får et dårligt udbytte, kan man tilsvarende få den opfattelse, at det var, fordi man var dum nok til at lade være med at sprøjte. Årsagen kunne jo i begge tilfælde være noget helt andet.

Derfor er det vigtigt, at staten foretager de undersøgelser og giver den oplysning, som alene kan blive et modspil til den kemiske industris mange millioner reklamekroner.

I Ugeskrift for Jordbrug kunne man for nylig læse, at man ved en stribesåning af forskellige sorter i bygmærkerne kunne opnå en effektiv bekæmpelse af meldug for en ekstraudgift på kun 25 mill. kr. om året. I relation til, hvad man bruger i dag, kunne det tænkes, at der også var penge at spare. Det ville være utrolig nyttigt, om den slags eksempler kom ud til landmændene og deres konsulenter, der kan spille en afgørende rolle med hensyn til at vende udviklingen, for netop det at vende udviklingen er vel det, alle parter må være interesseret i. Det fremgår bl.a. også af den nylige rapport, vi har fået fra planteværnscenteret, og det er glædeligt, at man får det også fra den kant. Det er baggrunden for, at det radikale venstre er medforslagsstiller til den dagsorden, som er foreslået af hr. Hjortnæs m.fl.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Behandlingshyppigheden med bekæmpelsesmidler er simpelt hen eksploderet. I perioden 1981-85 er den steget med 115 pct. Den solgte mængde er godt nok kun steget med 23 pct., men det vigtigste er ikke at fokusere på mængden, men på behandlingshyppigheden. De midler, der bruges, bliver nemlig skrappe og skrappe, så det gælder virkelig om at gå konsekvent og målbevidst til værks, så det uhyggelige forbrug kan blive nedbragt, så hurtigt som det overhovedet kan lade sig gøre.

Ministerens har i sin redegørelse af 10. januar 1986 peget på en række initiativer, der bør tages. VS kan være enige i mange af disse betragtninger, og vi mener, at retningen stort set kan være rigtig, i alle tilfælde på papiret, men at hastigheden er alt for lav. Ordene er som sagt flotte, mens det trækker ud med handling, og imens sker der uhygge-

lige skader på dyreliv, natur og drikkevand, skader, som kan være uoprettelige.

VS er enige i, at godkendelser fremover bør gøres tidsbegrænsede, f.eks. 3-årige. Vi er også enige i, at der bør indsættes en bestemmelse i loven om, at mere skadelige midler ikke må godkendes, hvis der findes mindre skadelige alternativer, ligesom vi i øvrigt mener, at alle gamle bekæmpelsesmidler selvfølgelig skal godkendes på ny.

Ministeren vil bede miljøstyrelsen skærpe den administrative praksis for, hvilke midler der må bruges af private. Det kan jo lyde meget godt og flot, men jeg skal dog ikke undlade at gøre opmærksom på, at kun 2 pct. - jeg gentager: 2 pct. - af bekæmpelsesmiddelforbruget vedrører privatforbrug. Det vil sige, at 98 pct. af sprøjtningen foregår på markerne, så de problemer, der tonser, vedrører altså markerne og ikke det private forbrug; det er derfor nok forbruget på markerne, man burde sætte i centrum.

VS ønsker som sagt en hurtig og fuldstændig afvikling af sundhedsskadelige bekæmpelsesmidler, men i forsøgene på at få denne afvikling igennem går vi ind for en omlægning af anvendelsen af bekæmpelsesmidlerne som beskrevet i ministerens redegørelse, således at der for fremtiden kun behovsprøjtes, det vil sige, at man skal holde op med den bevidstløse forebyggende sprøjtning, vi kender i dag, den såkaldte forebyggende plan-sprøjtning.

En konsekvent gennemførelse af dette princip i praksis ville kraftigt dæmpe forbruget af bekæmpelsesmidler. Det ville selvfølgelig så være nødvendigt, at landbrugskonsulenterne f.eks. var forsvarligt uddannet til at kunne sige til, når behovsprøjtningen skulle sættes ind. I det hele taget vil der være brug for oplysnings- og forsøgsvirksomhed.

Ministeren mener så, at en begrænsning af forbruget først og fremmest skal ske ad frivillighedens vej. Det tror vi ikke meget på, ligesom vi ingen som helst grund ser til at vente tre år som foreslået af ministeren i redegørelsen og så først efter disse tre år foretage en vurdering af udviklingen i anvendelsen af bekæmpelsesmidler. Det er sagen alt for alvorlig til. Vi tror simpelt hen ikke på, at der bliver tale om et fald ad frivillighedens vej, men at vi fortsat vil se en stigning i behandlingshyppigheden som fra 1981 til 1985.